

FÉNYUGR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

„Jó nékem, hogy megaláztál.”

Zsolt. 119: 71.

Ki tudad-e már valaha mondani ezt a szót? Fel tudad-e már ismerni a megaláztatásnak a szükségességét, a megaláztatásnak az áldásait? Vagy még abban a lelkiállapotban vagy, hogy félsz, borzadsz a megaláztatástól, s azt a legrettenetesebb dolognak tartod, ami embert érhet? Mert valóban így van az emberi szív a maga eredeti, természetes állapotában, hogy inkább akármit eltűr, mint a megaláztatást, a megszégyenítetést. Végső erőfeszítésig küzd, hogy megmentse a maga igazát, a maga önértetét, a maga büszkeségét. S nem ismeri föl, hogy ez az az eredendő bűn, amelyet pedig annyit emleget.

Olvasd el az első emberpár bűnesetét a bibliából. Mi ejtette meg? A büszkeségnek, a nagyravágyásnak a bűne. Istenhez hasonlóvá akart lenni, de nem az Isten által kijelölt úton, az engedelmesség és alázatosság útján, hanem a Sátán által kijelölt úton, a maga akaratának az Isten akaratá fölé helyezésének az útján. S ez a bűn az, amely nemzedékről nemzedékre szállt, amely megfertőztette, megromtatta az emberi nemzetséget. S hová jutott az most? A bűnöknek rettenetes fertőjébe. Csak nézz körül a világban s nem tagadhatod ezt.

Ennek a borzasztó, eredendő bűnnek egyetlen ellenszere, egyetlen orvossága van: a megaláztatás. S Isten ezt az utat választotta a bűnös ember megmentésére. Fölállította az emberiség történetének a közép-pontjába a golgotai keresztet, s engedte, hogy az Ő Fia, az Ő Szentje azon megfeszíttessék. Ez a mi nagy megaláztatásunk. Nem a magunk akaratából, nem a magunk erejéből nyerhetjük el az üdvösséget, mert az emberek minden akaratá és minden ereje nem tudott egyebet eredményezni, mint hogy Istennek Szentjét keresztre feszítette. A megfeszített Jézus vére az ember égbekiáltó bűnének a hirdetője. De ez a vér az Isten kegyelmének a hirdetője is, mert ez a kihullott vér a mi bűneinknek váltságdíja, amelyet Isten elfogadott. Ez a vér megaláz úgy is, mint bűneink hirdetője, úgy is, mint Isten kegyelmének hirdetője. Erre van szükségünk. Jó nékem, hogy megaláztál, jó nékem, hogy megmutattad bűnös, elveszett voltomat, jó nékem, hogy megmutattad nékem a te kegyelmedet, amely megaláz, és — fölemel. „Minekelőtte megaláztattam, tévelyegtem vala, most pedig vigyázok a te szódra.” (Zsolt. 119: 67.) Vigyázol-e már Isten szavára, vigyázol-e a Krisztus keresztiének kettős híradására?

Vargha Gyuláné.

Azt tetszik kérni, hogy vagy írjak most hosszú levelet, vagy pedig menjek mielőbb. Hosszú levél helyett én az utóbbit választom. Azt azonban, amit az „U. i.“ oly kedvesen említ, — hogy ha jövök is, előlegkép írjak hosszú levelet, nem ígérhetem. Megértem a célzást. Vigasztalni akar kedves Néném, hogy ha a rokonok unalmasnak találják is leveleimet, nincs mindenki velük egy véleményen. De ne tessék aggódni. Az én érzékenységetem nem bántja ilyesmi. A világ azt szereti, ami a magáé s mikor az Úr Jézusról van szó, akkor tünik csak ki, mily sokan vannak, akik a világban élnek s nem is akarnak abból kijönni.

Hogy is volna okom elszomrodásra, mikor kedves Néném úgy érzi, hogy leveleim egyre viszik előre s hogy épen most a legutóbbi alighanem rátalált a sötétben lapangó ajtón a „kilincsré.“ Nem sokkal azután, hogy multkori levelem elküldtem, a bibliai szakítás nap-tárban olvastam én is egy kiváló német tudósról, hogy élete legnagyobb felfedezésének azt tartotta, mikor önmagában az Isten ellenségét felismerte. „Engemet elveszett és elkárhozott embert!“ Hát ez az a kilincs! Bizony igaza van kedves Nénémnek, az is az elveszett voltunkat bizonyítja, hogy egy ideig tiltakozunk minden megmentetés ellen. Szívesen veszem kedves korrigálását is, hogy sokszor nem is kell valami nagy hit, csak csendes önvizs-

gálat és igazságszeretetet, hogy elveszett voltunkat tisztán belássuk, úgy mint az Atya a tékozló fiút.

Most már csak az a fő, hogy meginduljon kedves Néném. Lássá, a kis Bözsi fejlődő lelki életének ez az egy a titka: ő már megindult. Ne ácsorogjunk soká a szoros kapu előtt. Az állomásokon olyan nyugtalanok vagyunk, ha már bent ülünk a vonatban, mindenünk meg van, az indulás ideje is már eljött még mindig nem mozdulunk. Van, akinek már csak az a baja, hogy tisztába jött minden: „elveszett vagyok, ... Jézus megváltott engem“ — mindent tud, s nem indul meg.

Azok számára, akiknek nehezen megy a megindulás, szeretettel ajánlom Lukács 9:57—62., valamint Máté 21:28—31. figyelmes elolvasását. Mi késleltetheti az indulást? Ha minden megvan, akkor már csak a fékek s a kötelekek. A hajón el vannak már oldva a parthoz szegezõ kötelekek, amelyek láthatók, de még nincsenek felszedve a fenékre bocsátott látatlan horgonyok. Légy szabad! Ez a fő az induláshoz. Tedd meg az első lépést, a legközelebbit! Ez már az indulás.

Milyen jó lenne, ha a viszontlátáskor már nem csak a „kilincs“ megtalálásának örömeivel, hanem „a megindult hajó,“ az Ur Jézus számára felszabadult élet boldogságával tetszenék meglepni.

A keresztyén reménysége.*

Róm. 15:13.

Minden embernek van reménysége. Reménység nélkül nem is érdemes élni. De míg a világ reménysége csak földi dolgokra vonatkozik

és bizonytalan, s még ha beteljesül is, nem elégíti ki a lelket, addig a keresztyén ember reménysége láthatatlan lelki dolgokra vonatkozik

* Jegyzetek Vargha Gyulánának a piliscsabai konferencián tartott beszédéből.

és bizonyos, mert nem emberi képzelődésen, hanem isteni kijelentésen alapszik.

A reménység szoros összefüggésben van a hittel. Élő reménység csak ott van, ahol élő hit van. A hit olyan lelki dolgoknak az elfogadása, amelyek a multra és a jelenre vonatkoznak. Hisszük hogy Isten teremtette és tartja fenn a világot, hisszük, hogy az Úr Jézus eljött a földre és életét adta értünk, hogy Isten Szent-Lelke folyvást munkálkodik, s Jézus váltságahalálának érdemeit velünk is közli. Aki ezeket elfogadta, annak szívében megszületik a jövőre vonatkozó reménység. Ennek a reménységnek legfőbb tárgya, melyre az apostoli levelek legtöbbször hivatkoznak, az Úr Jézusnak újra való eljövetele a földre.

I. Kor. 1:7. szerint, ha még nem várjuk az Ő megjelenését, akkor még nem fogadtunk el minden kegyelmi ajándékot.

I. Thess. 1:3—10 ben látjuk, hogy a thessalonikabeliek állhatatosak voltak a Jézus Krisztus felől való reménységökben, és hogy ez a reménység az volt, hogy várták Őt az égből. Ez a reménység egyik fő jellemvonása volt az első keresztyén gyülekezeteknek, úgy hogy Steinberger György magyarázata szerint, az Úr Jézusnak az efézusbeliekhez intézett levelében (Jel. 2,4) az a panasz, hogy első szeretetöket elhagyták, arra vonatkozik, hogy elvesztették ezt a reménységet.

Annak, hogy Isten elrejtette előlünk azt az időpontot, amikor Jézus újra meg fog jelenni a földön, mély jelentősége van. Jézus mikor eljő, nemcsak azokat akarja készen találni és magához ragadni, akik akkor élnek, hanem az első feltámasztás által a sírból is elő akarja hívni mindazokat, akik földi életükben elkészülve várták őt. (I. Thess. 4: 13—18.) Ezért kell minden nemzedék hívóinek vární az Úr Jézust, hogy ez a reménység serkentse őket arra, hogy égő mécsessel és telt olaj-

os korsóval várják az égi Vőlegényt. (Máté 25: 1—13.)

Az Úr, mikor eljő, három csapatot fog találni: 1. a hitetleneket, akik nem fogadták el Őt, 2. a boldog szüzeket, akik elfogadták az Úr Jézust, meg is indultak a keresztyénség útján, de megelégedtek avval, hogy az Úr Jézus meghalt érettök s így bűneik megbocsáttattak. Azt, hogy helyettök is meghalt, s így az ő „én”-jöknek van a keresztfán a helye, s nekik ezt az „én”-t a halálba kell adniok, ezt már túlzott követelménynek tartották. Ezek nem fognak ugyan elkárhozni, de csak úgy menekülnek meg, mintegy tűzön keresztül. (I. Kor. 3, 15.) 3. Az okos szüzek, akik magukat elkészítették engedték. Ez a menyasszonyi gyülekezet. Pál apostol erre vágyik. Erre vonatkozik II. Tim. 4: 7—8. Fil. 3: 4—11. S hogy állunk mi evvel a fontos kérdéssel szemben? Azt mondjuk-e, hogy mi ilyen magas célt nem akarunk elérni, vagy pedig él benünk az a vágy, hogy a menyasszonyi gyülekezethez tartozzunk? Átadunk-e mindent az Úrnak, feláldozzuk-e teljesen az „én”-ünket? Mert ennek ez a feltétele.

Elveszett?

Zokogva siratták a szülők a kórházban meghalt kisgyermeküket. Ezt látta egy gyermek és megkérdezte az ápolónőt hogy miért sírnak. Az elbeszélte a kicsinek, hogy ez egy anya és apa, akik elvesztették a gyermeküket. „Elveszett? felelt a gyermek, úgy jöjj, keressük meg.” „Nem lehet, szólt az ápolónő, már nincs itt, ebben a világban, meghalt!” „Hát hol van most? Az égben? Amiről azt mondtad, hogy oly gyönyörű, ahol a kedves Jézus van és ahol a gyermekek az angyalokkal játszanak?” „Igen, ott van.” Erre a gyermek csudálkozva mondja: „És ezt nevezik a nagy emberek — „elveszettnek?” —

A szívből jön.

Volt egy ember, aki nagyon heveskedő és hirtelen haragú volt, mikor azután felmérgesedett, utólag megbánta. Azt gondolta: „Ez mind a rossz emberek miatt van, ha azok békében hagynának, akkor szelid volnék. Inkább elmegyek az erdőbe remetének és, akkor nem fogok többé haragudni.“ Elment az erdőbe, keresett magának egy helyet, ahol a sziklák közül egy forrás fakad és ott akarta a hajlékát felépíteni. A munka közt kimelegedett és korszóját a forrás alá állította, hogy megtöltse, de a korszó feldült. Ujra odaállította a korszót, de az egy kis idő múlva újra feldült, erre fogta a korszóját és a helyett, hogy újra a víz alá állította volna, haragjában a sziklához vágta a korszót úgy, hogy az ezer darabra tört. Amikor a korszó fülét a kezében tartotta és a cserépdarabokat a földön meglátta, magához tért és ijedten így szólt: „Oh én bolond, azt hittem, hogy a harag belém megy, holott az belőlem jön ki, nem akarok többé magamban maradni, elmegyek az én kedves testvéreimhez, hogy tanácsot adjanak nekem és segítsenek imádkozni, hogy az én gonosz szívem megtisztuljon.“

Apróságok.

„Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.“ — Ez a bűn szolgasága, amelyben mi mindnyájan fogva vagyunk. Csak az a különbség közöttünk, hogy az egyik ember elég becsületes ahhoz, hogy beismerje ezt, míg a másik eltagadja.

Vannak emberek, akik a bűn gyötrelmeitől szabadulni szeretnének, de a gyöttyöreit nem akarják feláldozni. Hallják a szabadság üdvívalgását, de ugyanakkor ragaszkodnak a rabláncokhoz is!

Higgy a Megváltónak, hogy neki van hatalma és ereje ahhoz, hogy téged megszabadítson. Hit nélkül nem hathat a megváltó Erő a lelkedre.

KÜLMISSZIÓ

A fekete keresztyének tapasztalataiból.

Pandu, akit Muangoban kereszteltek meg, a következő történetet mondta el: Elhagytam Isten Igéjét és újra varázslással foglalkoztam. Ezt három évig űztem, majd Tamota tartományba mentem és egy félévig esődoktor voltam. Egy éjjel azután álmomban valami retteneteset láttam. Körülöttem volt minden varázsszerszám kecskeszarvakra felállítva. Láng tört elő belőlük és engem a megégés fenyegetett. Egy heng szólt hozzám: „Ha fel nem hagysz a varázslással így kell kimúlnod!“ Borzasztó félelem fogott el, abbahagytam régi mesterségemet, megsemmisítettem a varázsszereket, és a keresztyénekhez futottam, újra felvételért könyörögni.

János nevű vugai keresztyén törzsfőtől hallottam, hogy a pogányok el akarják titkolni a megtért pogányok bizonyágtételeit és az élő Isten szavát, úgy mint valamikor a farizeusok tették Jézus feltámadásának a hírével. — Rövid idővel ezelőtt egy pogányról a körülállók azt hitték, hogy halott, hirtelen rövid időre visszanyerte az eszméletét és elmondta, hogy egy nagy tüzet látott és a tűz mellett egy mohamedán ember ment. Majd Mohamedet látta, aki az embert megfogta és a tűzbe hajította. A tűz tulsó oldalán, biztonságban állva, keresztyéneket látott. Mostanáig azt hitte, hogy Mohamed megmenti az övéit, de most már tudja, hogy nem! — Majd így kiáltott fel: „Segítetek letérni arról az útról, ami a tűzbe visz.“ — A körülállók megdöbbenve kérdezték: „Honnét jöttetek ezek a gondolatok, hisz nincs is keresztyén itt a mi közelünkben?“ És elhátározta, hogy a keresztyénség terjedését megakadályozzák.

Gyermekeinknek!

Hogy ment Azarja a mennyországba.

Bumbuli (Afrika) nevű missziói állomásról írja a szerencsen lelkész:

Szeptemberben megbetegedett a fiacskám: Azarja. Kedves kis fiú volt. Tudott már olvasni, írni, énekelni, ismerte a hangjegyeket is. Istenfélő volt. Nem lopott. Ha rossz szat cselekedett, bevallotta. November végén súlyosbodott az állapota. Megkérdeztem tőle: „Félsz?” Azt felelte: „Nem vagyok egyedül.” „Ki van veled?” „Az Úr Jézus van velem.” „Ez szép!” mondtam. December 7-én még súlyosabbra fordult a betegsége. 13 éjszakán át virrasztottam mellette, a 14-en segítségemre jött Nikodémus tanító. Azarja egyszerre csak hangosan megszólalt: „Köszönöm, hogy orvosságot adtatok nékem!” Azután énekelt. „Fiacskám most a mennyországot látja” — mondtam barátomnak. Egyik nap megkérdezte: „Iskolába mentek a gyermekek? Miért van ma oly nagy csend?” Azután úgy feküdt ott, mint halott. Később gyenge hangon énekelt: „Bízom Benned Uram Jézus.” Mikor éjjel kerestem az orvosságot, azt mondta: „Hagyd az orvosságot.” Másnap elbúcsúzott a tanítótól. Este nékem is kezet nyújtott és Nikodémusnak is. Dec. 10-én halt meg. 9 és fél éves volt. Mielőtt meghalt, még az égre nézett, vidám volt. Csak az szomorít el, hogy magamra maradtam, különben örülök annak, hogy gyermekem nyugalomra térhetett. Az Úr Jézusnál van. Az afrikai pogányok nagyon félnek a haláltól, de Azarja, a keresztyén fiúcska, így szólhatott: „Az Úr Jézus velem van”

Az Úr Jézus legyőzte a halált. Azóta a mennyország ajtaja nyitva van. Ne felejtjük el azonban, hogy csak azok léphetnek be rajta, akik már életükben is követői voltak az Úr Jézusnak, mint az a kis fekete Azarja is volt.

Világosság.

Klárka sétálni ment keresztmamájával este a kertbe. Olyan szép volt minden. A virágok mind örömmel bólongattak Klárka felé. Klárka meg minden virágot meg nézett, megsimogatta szép, bársonyos szirmaikat, megszagolta őket.

Egyszerre csak, épen amikor a legszebb virágágyhoz érték, a kert szélén, megállt Klárka és megdöbbenve kérdezte meg kereszt-

mamáját, hogy miért fordít itt neki minden virág hátat? Csakugyan a szebbnél-szebb szegfű, mind-mind ellenkező irányba nézett, mintha valamiért haragudnának Klárikára.

A keresztmama lehajolt, végigsimította a kis Klári borzas fejét és szólt: „Látod, kis lányom, ez a sok szép szegfű mind arra fordul; mert ezen az oldalon árnyék van és onnét vár valamit. És tudod-e mit vár? — Világosságot, napfényt. A napsugárra pedig azért van szüksége, hogy megnőjjön, a levelei szép zöldek legyenek, a virága pedig szép piros, fehér, vagy rózsaszínű.

De nemcsak a virágnak van ám szüksége világosságra, hanem a kis gyermeknek is. Látod, tanuld meg kis lányom a virágtól, hogy te is oda fordulj, ahonnan a világosság jön. És tudod-e honnét jön az igazi Világosság? Az Úr Jézustól. Őt keresd, Ő felé fordulj és ha megtaláltad, soha el ne fordulj tőle.“

*

A kis Klárika boldogan ment tovább a keresztmamájával a kertben, megértette, hogy neki az Úr Jézust kell keresni és akkor az ő élete is olyan szép virágokat hoz, mint azé a szegfűtőé.

HÍVD A PAJTÁSODAT!

Ki áll amott az utcasarkon?
Eredj, nézd csak Jankó!
— Gondoltam én s csakugyan ő,
Szomszéd fia, Palkó. —

Miben törí vajjon fejét
Az a barna kópé?
Rösszat beszél a hír róla,
Ki tudja most jó - é?

Ha csak szerét tudja ejtni,
Fölmászik a fákra,
S madárfészket ront, bontogat.
Fiókákat bántja.

Mondd meg neki kis fiacskám,
Te azt már jól érted:

Szeretni kell a madárkát,
Bántalmazni vétek.

Hívd el Palit, tudod hová?
A mi iskolánkba.

S nem megy többet madárfészket
Rabolni a fákra.

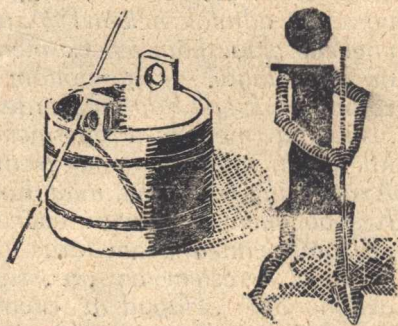
Megismeri az Úr Jézust,
Aki őt is várja,
S neki lesz majd engedelmes,
Hű kis tanítványa.

Vigasztalódás.

Erzsikének egy nagy fahasáb esett a lábára és a lábát megzúzta. Erzsike ahelyett, hogy sírva fakadt volna, hisz nagy fájdalmai voltak, mosolygott. Mikor megkérdezték, hogy miért nevet, azt mondta: „Annak örülök, hogy nem fáj még jobban!”

Erzsike példájából láthatjátok, hogy a bajban is örülhet az, aki tudja, hogy sokkal nagyobb bajok érhetnének bennünket, ha a mi mennyei Atyánk meg nem őrizne.

Képrejtvény.

A LEVELEZŐ-NÉNI PÓSTÁJA

Cím: „Fénysugár”, Pilişcsaba—Klotildtelep.

Kedves Gyermek! Látom, hogy örültek a rejtvénynek. Ma kaptok újat, másfajta is. Csak ügyeskedjétek! A megfejtéseket elteszem egy nagy boritékba és karácsony felé majd kikeresem belőle a három legszorgalmasabb megfejtő nevét.

Azt is irták egyesek, hogy a legutóbbi lapban „A gázlámpa” tetszett nekik legjobban. Sajnálom, hogy nem irták meg, mi tetszett nekik a történetben! Erdekelt volna. Szeretetteljes üdvözet mindenkinek.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 1. Jer. 23:16—29. „Nem minden, aki azt mondja nékem: „Uram, Uram!” megyen be a mennyek országába.” azt mondja az Úr Jézus. (Máté 7:21.) És nem mindenki, aki az Isten igéjét hirdeti, igazán Istentől küldött próféta. Az Isten igéjének szavait meg lehet tanulni, a kanaáni nyelvet el lehet sajátítani, de csak, ha Isten Lelke adja szájunkba ezeket a szavakat, ezt a nyelvet, úgy, akkor és ott ahol Ő jónak látja, akkor fognak azok Isten erejével hatni. A maguk erejében s a maguk dicsőségéért dolgozó igehirdetők egyik ismertető jele az, hogy a bűnös emberek szájaíze szerint igekeznek beszélni, kedveskednek nekik, nem mutatnak reá határozottan a bűnre, hanem békességet hirdetnek ott, ahol nincs békesség. Csak aki a maga szívében már tapasztalta, hogy az Ige kérelhetetlenül sújtja a bűnt, az izlelheti meg az Ige bűnbocsátó hirdetésének édességét.

Aug. 2. Máté 12:46—50. Az Úr Jézus tiszteletben tartotta az Isten által létrehozott földi összeköttetéseket, különösen a szülők és gyermekek egymáshoz való viszonyát (Máté 15:3—6; Ján. 19. 26, 27) de újra meg újra hangsúlyozza, hogy az Ővele, és Őáltala a mennyei Atyával való összeköttetés a legfontosabb és fölülte áll minden földi összeköttetésnek. (Máté 10:32—39). Az Ővele helyes összeköttetésben levők találják meg az igazán helyes állásfoglalást és magatartást földi hozzátartozóikkal szemben is úgy, hogy az azoknak lelki javára szolgáljon. Azért áll az az ígért: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözüljz mind te, mind a te házádnépe.” (Ap. csel. 16:31.)

Aug. 3. Ap. csel. 20:25—38. Pál apostol nyugodt lelkiismerettel vehetett búcsút efezusi tanítványaitól, mert tudta, hogy azoknak már hirdette az Istennek teljes akaratát. Nem csak a szoros kapun segítette őket keresztül, hanem a megszenteződés útján is vezetőjük volt. Ez a munka sok szenvedéssel és könnyhullatással jár, mert a Sátán teljes erővel törekszik Isten gyermekeit visszarántani, vagy legalább is félúton megállítani, de a hűséges vezető nem vonogatja magát a szenvedésektől, s nem szűnik meg inteni a reabizottakat. Vezető vagy? Légy hűséges és kitartó. Vezetőre van szükséged? Bíz magad olyanra, aki nem kéméli bűnéidet.

Aug. 4. Ap. csel. 21:1—14. Pálnak utazásait épen úgy, mint minden cselekedetét jellemzi az, hogy az imádságnak szárnyai hordozzák. (20. r. 36; 21. r. 5.) Az ilyen utazás a megáldott utazás, amelynek nyomán gyümölcsök teremnek és érnek úgy azoknak lelkében, akikhez vezet

az út (8., 9. v.) mint magának az utazónak lelkében. (13. v.) S akik az Úrnak ügyében utaznak, azokat nem kell féltünk az utazás fáradalmaitól és veszélyeitől, hanem megnyugodunk abban, hogy még az ő fejők hajszálai is számon vannak. (Máté 10:30.)

Aug. 5. Ap. csel. 21:15—26. Pál amit hirdet (I. Kor. 9:19—23.) azt gyakorolja is. Csodálatos tapintattal, bölcsességgel és szeretettel tudja megragadni az alkalmakat, felhasználni a helyzetet és körülményeket arra, hogy a legkülönbözőbb embereket, zsidókat és pogányokat, tudókat és tudatlanokat, erőseket és gyengéket megközelítsen és az Úr számára megnyerjen. Neki a külső ceremóniák csak eszközök arra, hogy azoknak megtartásával vagy elhagyásával, — amint a szükség kívánja — rámutasson a lényegre. Bár tanulnánk ebben is Pál apostoltól!

Aug. 6. Ap. csel. 21:27—40. Az Isten gyermekeinek minden cselekedetébe bele tudnak kötni azok, akik ellenállnak az általuk hirdetett evangéliumnak. „Feszítsd meg őt! Öld meg őt!” ez a hitetlen általános hangulata a hívőkkel szemben. De az Úr megőrzi az övéit, s valóra váltja rajtok ezt az ígértét: „Ne aggodalmaskodjatok, mi módon, vagy mit szóljátok, mert megadatik néktek, mi módon, vagy mit szóljátok, mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok.” (Máté 10:19.)

Aug. 7. Ap. csel. 22:1—16. Pálnak is megadatott, hogy mit mondjon. Nem köntörfalazó, az emberek szájaízeit kereső beszéd az, hanem nyílt és határozott bizonygató. Nem elméleteket ad elő, hanem tényeket sorol fel, a maga egykori téves buzgótságát s ebben elkövetett bűnéit, az Úr Jézussal való találkozását s ennek következményeit. Hiába tanulunk be szép prédikációkat s adjuk elő azokat nagy ékes-szózással, ha a magunk életében megtapasztalt isteni kegyelemről, a bűnből való szabadulásunkról, Isten Lelke által nyert új életünkről nem tudunk bizonyosságot tenni, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk.

Aug. 8. Péld. 16. 1—9. Mily fontos a 2. vers! Ne légy bírāja a magad gondolatainak és útjainak, mert tévedhetsz, bízd magad teljesen az Úrra, hogy Ő vizsgálhassa át lelkednek minden rejtekét, s Ő intézhesse útjaidat. (Zsolt. 139:23, 24.) Végeredményben mindennek Isten céljait kell szolgálni, de csak az ember boldog, akinek gondolatai és céljai megegyeznek Istenével. S ez az alázatos lelkeknek adatik meg. S mily csodálatos, hogy az ilyenek gondolatait még ellenségeik is kénytelenek

gyakran akaratum ellenére előmozdítani. Őh mily jó az Úr azokhoz, akik Őrá várnak!

Aug. 9. Máté 13: 44—46. Az Isten országa elrejtett kincs, de olyan amelyet meg lehet találni. Csak az a kérdés, hajlandó vagy-e érte mindenedet odaadni, hogy a magadévá tehesd ezt a kincset? S tudod-e hogy a mennyek országának Királya az Úr Jézus is keres téged? Te az Ő számára drága gyöngy vagy, ha porba, vagy sárba estél is. Ő igazán mindenét odaadta, menynei dicsőségét, földi életét, drága vérét, hogy téged megvásároljon és a magáévá tegyen. S Ő most keres tégedet, s ha te nem futsz előle, hanem te is keresed Őt akkor össze kell találnotok, s óh, mily boldog találkozás ez! Az elveszeti bármilyen találkozása pásztorával, a tékozló fiú találkozása édes atyjával! Fuss a téged váró, kitárt karok közé!

Aug. 10. Ap. csel. 22: 17—30. A hitetlenek hajlandók meghallgatni az Isten gyermekeinek bizonyágtételét egy bizonyos pontig, mindaddig, amíg egy olyan szó meg nem üti a fülüket, amely különösképen megérinti az ő felfogásukat és álláspontjukat. Ekkor tűnik ki a szívökben rejtőző ellenállás, amely gyűlöletté képes fokozódni. Míg a szív igazán meg nem hódol a megfeszített Jézus előtt, addig bármely percben kész gyűlöléssel támadni ellene, ha a maga érdekeit, a maga bálványozott, hamis életét veszélyeztetve látja. A Jézus elfogadása az ő-ember trónvesztését, sőt halálát jelenti.

Aug. 11. Ap. csel. 23: 1—11. Pál magatartása a tanács előtt sok mindenre tanít bennünket. Bátor bizonyágtételre (1. v.), határozott tiltakozásra az igazságtalanság ellen (3. v.), őszinte megalázkodásra (5. v.), az igazságnak bölcsességgel való előadására (6. v.) Látjuk, hogy mindezt az Úrtól vette Pál, mert az Úr mellé áll és bizonyágot tesz hűséges szolgálja mellett s újabb feladattal bizza meg. Itt is látjuk, hogy a keresztyén magatartása nem sablonos formákhoz alkalmazkodik, hanem Isten vezetése által intéztetik. Aki őszintén akarja Isten akarátát teljesíteni, az meg fogja találni arra az utat és módot, minden körülmények közt.

Aug. 12. Ap. csel. 23: 12—21. Az Úr Jézust is többször el akarták tenni láb alól az ellenségei (Luk. 4: 29), de míg el nem érkezett az Ő órája, amelyben az Atya akarata szerint meg kellett halnia, semmit sem tehettek ellene. Jézus tanítványaiiban sem tehettek több kárt az ellenségek, mint amennyit Isten megenged, sőt ami kárt tehetnek is, az sem kár, mert csak a testet ölhetik meg, de a lélek fölött nincs hatalmuk. S az Úr az övéinek testi életét is őrzi mindaddig, amíg azt a maga szolgálataira föl akarja használni. Milyen cso-

dátatosan menekült meg Pál is a reá leselkedő orgyilkosoktól! A világ azt mondaná: „véletlen”, mi azt mondjuk: „isteni gondviselés”.

Aug. 13. Ap. csel. 23: 22—35. Az ezredes nem volt keresztyén ember, de jóindulatú, igazság szerető, nemes gondolkozású férfiú volt s Isten felhasználhatta Pál megmentésében. Isten kegyelme gyakran belényúl már előre is egy-egy ember életébe, mikor az még nem ismeri a kegyelmet, hogy a maga eszközüvé tegye valamely szándékának a keresztülvitelében. Milyen nagy hállára gerjedhet az ilyen ember szíve, ha később megragadja őt egészen a kegyelem, s visszatekintve előbbi életére, meglátja, hogy Isten előbb szerette őt, mint ő az Istent. (I. Ján. 4: 19.) Erről az ezredesről nincs több szó a Bibliában, de hisszük, hogy megtanulta magasztalni Istent ezért a most megnyilvánult kegyelméért is.

Aug. 14. Ap. csel. 24: 1—9. Tertullus példája világosan mutatja, hogy mennyire karöltve jár a világ hatalmasainak való hízkelkedés s a világ által megvetett hívő keresztyéneknek az üldözése. A hatalmas Felixektől félnek a Tertullusok, s azért hizelegnek nekik, de Istent nem félik s azért merik az Ő gyermekeit vádolni, rágalmazni és elítélni. Őh, mi lesz egyszer, ha majd ők állnak a hatalmas Isten ítélőszéke előtt, s meg fogunk itéltetni az ő cselekedeteik szerint! (II. Kor. 5: 10.)

Aug. 15. Jer. 7: 1—11. Milyen hiábavaló azoknak a vallásosságá, akik csak a templomhoz, a földi egyházhoz, a szemmel látható dolgokhoz ragaszkodnak, nem pedig magához az élő Istenhez, s az Ő szent Fiához, aki feje az egyháznak, s aki az Ő bennünk lakozása által élő templomokká tesz bennünket, hogy elhagyván bűneinket és hitelenségünket, Istennek éljünk, és neki szolgáljunk. A vasárnapi kegyesség, a templomi vallásosság, az életnek ujjaállítására nélkül nem egyéb nyomorúságos önámításnál, amelyből épen úgy meg kell térnünk, mint egyéb bűneinkből.

Aug. 16. Máté 23: 34—39. Az Úr először mindenkit hívogat, gyöngéd szeretettel, mint a pásztor a bárányt, mint a tyúk az ő kis csibéit. Újra meg újra hívogat, az Ő szeretetén semmi sem múlik, de ha el nem fogadod a hívást, akkor azért fogsz elveszni, mert te úgy akartad. Te nem akartál a mentő karok közé, a megóvó szárnyak alá menekülni, s azért az Isten haregia marad rajtad. Őh milyen komoly szó ez, milyen félelmetes szímben látjuk szikrázni az Isten szentséges haragjának villámain, a neki ellentálló farizeusokkal szemben. Siessünk a megóvó szárnyak alá, az Úr Jézus keresztyéhez!

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fehé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.